

Mateja evaņģēlijs 13:24-30

24 Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: "Debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, kas labu sēklu sēja savā tīrumā.

25 Bet, ļaudīm guļot, nāca viņa ienaidnieks un iesēja nezāli kviešu starpā, un aizgāja.

26 Un, kad labība auga un metās vārpās, tad parādījās arī nezāle.

27 Tad nama tēva kalpi, pie tā piegājuši, sacīja: kungs, vai tu neesi labu sēklu sējis savā tīrumā? No kurienes tad radusies nezāle?

28 Un viņš tiem sacīja: to ienaidnieks darījis. - Tad kalpi tam sacīja: vai gribi, ka mēs ejam to izravēt?

29 Bet viņš sacīja: nē, ka jūs, nezāli ravēdami, neizplūcat reizē arī kviešus.

30 Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam; un pļaujamā laikā es sacīšu pļāvējiem: salasiet priekš nezāli un sasieniet to kūlīšos, lai to sadedzina; bet kviešus sakrājiet manā šķūnī."

- Metodes, ar kādām cilvēki ravē sliktos, var nokaut labos, kas vēl aug. Ir lietas, kuras labāk neuzsākt zinot, ka tās var izravēt labo no citu sirdīm. Iedomājieties sevi kā mazu bērnu, kura mājās atnāk pareizie un labie, apsūdz, notiesā, un aizved sev līdzi soda izpildei bērna slikto tēti un mammu. Sakiet, ko domās palikušais bērns - kurš te bija sliktais un kurš - labais!? Vai šādu epizožu dēļ nav tik daudz cilvēku pasaulē, kas spļauj virsū Dievam un baznīcai, kas, taču, ir apriori kā labi? "Šī līdzība visvareni māca, ka tas ir Dieva darbs izšķirt un tiesāt. Maģistrāti un baznīcas var aizvākt atklāti redzamu ļaunumu no savas sabiedrības, bet ārēji redzami labo, kas iekšēji redzams kā slikts viņiem jāatstāj, jo siržu tiesāšana ir pāri viņu sfērai". (Čārlzs Sperdžens).

- Cilvēki spriež pēc mirkļa, momenta otra cilvēka dzīvē. Dievs spriež pēc visas cilvēka dzīves kopainas. Kāds cilvēks kādā mirklī var "norauties" kā mēs sakām. Kāds cilvēks kādās noteiktās situācijās var bieži "norauties" kā mēs pamanīsim. Bet tas neraksturo visu cilvēka dzīvi un dvēseli tās kopumā. Tas pats cilvēks mirkļos un situācijās, kuras mēs neredzam, var darīt visbrīnīgākās lietas. Es atceros kādu dievkalpojumu kādā draudzē, kad drausmīgā dvēseles stāvoklī un pārdzīvojumos, kuriem nebija iekšēja spēka tikt pāri, es sprediķa laikā "norāvos". Bija cilvēki, kas iepriekš nepalaida mani garām komplimentu neizteikuši, tagad naida pilni nicināja mani. Lai arī vairākus gadus biju centies dot no sevis to labāko visiem cilvēkiem tajā vietā, pietika viena mirkļa, lai tiktu paliekoši iezīmēts kā nezāle. Es domāju, ka brīžos kā šie, mums jāaplūko, pēc iespējas, otra cilvēka dzīve visā tās garumā, cik ilgi mēs esam šo cilvēku piedzīvojuši. Tas palīdzēs. Vēl labāk palīdz visu atstāt Dieva ziņā, kurš visu redz apslēptībā un kopumā.

- Tas, kas šodien ir nezāle - rīt var būt labība un otrādi. Ravējot šodienas nezāli mēs varam nogalināt rītdienas apustuli. Piemēram Sauls un Pāvils - viena persona. Iespējams, ja būtu kādi, kas spēka pilni "izravētu" un apglabātu kaut kur tuksnesī nezāli Saulu, kurš vajāja un iznīcināja tik daudzus Kristus sekotājus, cilvēki priecātos. Tie varētu domāt cik labs darbs ir izdarīts, kāds liels ļaunums ir novērsts, kāda godīga atmaksa notikusi. Bet iespējams, tad nebūtu Kristus apustuļa Pāvila, kurš atdeva savu dzīvību par Kristus vārda sludināšanu, kuru šodien sauc par pagānu tautu apustuli - viņu vedēju pie Kristus. Ar cilvēkiem ir savādāk nekā ar augiem. Augs savu dabu mainīt nevar. Ābele nevar pārtapt par egli, bet cilvēks no grēcinieka par Kristus sekotāju var. Var būt arī otrādi. Kādu dienu baznīcā gājējs var pārtapt par baznīcas grāvēju - visādi var būt. Mums nav dots zināt kā mēs paši beigsim. "Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt". (1 .Kor. 10:12). Katra cilvēka dzīves minūtē elle cīnās ar debesīm par viņa dvēseli.

Šīs cīņas nerims līdz pat pasaules galam, līdz pat cilvēka pēdējam elpas vilcienam. Tāpēc viss ir plūsmā un attīstībā. Nereti cilvēka pagātne vai tagadne top par mēslojumu viņa nākotnei abās nozīmēs. Mums būtu ikdienas jālūdz Dievs, lai Viņa rokas mūs veido kā podnieks veido māla trauku pēc Viņa prāta. Ikdienas.

- Kā tas notiek pasaules laukā, tā tas notiek arī ikviena ticīgā sirdī - abas lietas tur aug kopā. Mazliet atkārtosies no iepriekšējā, bet tā tas notiek arī tavā un manā sirdī. Cilvēks var vēlēties nosist sevi sirdsapziņas pārmetumos. Cilvēks var sakapāt savu sirdi līdz asinīm redzot to, ka nav viņa spēka tapt ideāli perfektam. Cilvēks var riebties pats sev redzot to, ka ir kā pienaglots pats pie sevis. Cilvēks var redzēt sevī tikai slikto un neredzēt cik daudz laba Dievs jau pie viņa paveicis. Tāpēc gudri ir atstāt ravēšanu un izšķiršanu Dieva ziņā. Visvairāk cilvēks sadauza savu godkāri tad, kad pats apņemas sevi izaudzināt par labu Dieva cilvēku. Ir tik pazemojoši redzēt sevi piesistu pie grēka krusta, kad visa tava sirds brēc pēc eņģeļa stāvokļa! Tieši grēka redzēšana sevī liek cilvēkam aprimt Dieva priekšā un pazemoties, nevis eņģeļa spārni. Savas traģiskas apzināšanās liek arvien vairāk gaiši priecāties par Dieva darbu mūsos. Ja kaut kas tiešām labs mūsos izaug, tad tas ir Dieva darbs, ne mūsu "varoņ-brīnums". Nekapā sevi, ja Dievs to neprasa un nedara. Pietiek jau ar velnu, kas visu laiku apsūdz.
- **Pasaules tiesa - Dieva darbs.** Cilvēku tiesas ir grūtas un dīvainas. Cilvēki ar vājībām tiesā citus. Dažbrīd jābrīnās kā par zādzību var dabūt ilgus gadus cietumā, bet par slepkavību - pāris gadu nosacīti. Vēl cilvēki paši mēdz grēcīgās izvēlēs šalauzt savas dzīves un tad tiesāt par to Dievu, kurš devis mums 10 baušļus un Kristu krustā. Šī būs visperfektākā tiesa, kāda vien bijusi cilvēces vēsturē. Neuzpērkama, nepārliecināma par šo vai to, visu zinoša, pēc augstākiem mēriem veidota, neapstrīdama, tās spriedums ietieksies mūžībā. Zinot to, ka tiesnesis ir visu zinošs, visu redzošs, mīlošs Dievs es nebrīnos par to kā Dāvids, un daudzi svētie nebaidās nostāties Dieva priekšā un izsaukties - tiesā mani, Dievs! Jo viņi sauc nevis uz aprobežotu cilvēku (no kā tiešām būtu jābaidās), bet perfekto "Es esmu esošais" Viņa mīlestībā. Ziniet, ko es tiešām gribētu? Es gribētu sastapt Kristu un apķerties Viņam apkārt tā ka sāp, un neatlaisties nekad vairs. Tā, ka grēki sabirzt uz neatgriešanos. Tā, ka pazūdi gaismā, kura saka - tu esi mans mīļais bērniņš, Kristū es tevi sveicinu - Es - tavs mīļotais Tētis. Kas bijis ir pagājis, redzi, Es visu daru jaunu. Tādu es iedomājos Dieva tiesu Kristū.

Āmen.

P.S.

Bet elle - tā ir tikai Dieva žēlastība tiem, kuriem mīlošais Dievs ir riebies katru viņu dienu. Viņiem Dieva tur nebūs mūžīgi. Arī viņu ilgas tiks piepildītas.

Debesis ir tur, kur ir alkas redzēt Dievu